

ZSOLNAI GYÖRGY (1986) Budapest

ZSOLNAI GYÖRGY

Vészhelyzet

A megbeszélés már fél órája tartott. A kormánybiztos a mandzsettagombját babrálta, és a Duna felé bámult. Az előző szerda reggel járt a fejében, az elnyúló plenáris ülés után, ahogy felriadt a mobilja ébresztésére az Arany János utcai lakás hálósobájában, Fruzsina pedig az ő ingében guggolt fel az ágyon, ami vagy tizenöt számmal volt nagyobb nála. És a fények, Fruzsina tejfehér bőre, rajta a pihék, amelyek között a reggel fényei játszottak, és amelyeknek már a gondolatától is kiszáradt a szája. Ám a kelő nappal együtt beszűrődött révedezésébe egy főosztályvezető egyre erősödő, monoton hangja is.

– A minisztérium számára meghatározott feladatok mennyiségére való tekintettel egyelőre nem látunk lehetőséget arra, hogy a kormányhatározatban előírt kötelezettségeknek a legmesszebbmenőkig eleget tudjunk tenni, ezért javasoljuk, hogy a létszámról szóló rendeletet... – hadarta Szentesi.

– Ezt most valahonnan olvassa? – fordult hirtelen a főosztályvezető felé a kormánybiztos.

– Ferenc, a kormánybiztos úr világosan jelezte már, hogy nem tudjuk tovább emelni a létszámot – törte meg a bizonytalan csendet a kormánybiztos csokornyakkendő s titkárságvezetője, Balácsi János –, a feladatot a meglévő keretek megtartása mellett kell elvégeznetek, többletfeladatként.

– Öt emberről van szó, akik nem is alkotnának önálló szervezeti egységet, csak egy osztályt a főosztályom alatt.

– Megmondtuk, Szentesi, nincs mozgástér ebben a kérdésben.

– Ilyen körülmények között nem tudjuk garantálni, hogy a kormányhatározatban kijelölt feladatokat azon a szakmai nívón tudjuk majd végrehajtani, amelyet ez a politikailag igencsak exponált téma megkövetel, ezért... – harapta el a mondatot a főosztályvezető, és bólintott egyet Balácsi felé.

– Ezért, mi? – kérdezte az.

– Nem mondtam semmit – tekintett körbe Szentesi.

Balácsi a kormánybiztosra nézett, aki észlelve a tárgyalóban beálló csendet, megigazgatta nyakkendőjét, és végigjáratta szigorú tekintetét a jelenlévőkön.

– Kormánybiztos úr, gondolom, nem változott az álláspontod a létszám tekintetében – mondta Balácsi, és felhúzott szemöldökkel ismét a főosztályvezető felé fordult.

– Jani, sürgősen beszélnem kell Fruzsínával... a jelentés miatt – szólalt meg végre a kormánybiztos.

– Persze, a *jelentés!* Akkor azt hiszem, be is rekeszthetjük ezt a kis szeánszot, kedves urak és hölgyek... Azt gondolom, a feladat világos. És ne feledjétek, huszonnegyedikén kell bevinnünk az előzetes anyagot az államtitkárira, szóval úgy dolgozzatok – mondta Balácsi, és összerendezgette a papírjait. A részt vevő minisztériumi dolgozók, Szentesivel az élen, gyorsan eltűntek.

A kormánybiztos türelmetlenül dobolt az asztalon, közben nagyokat nyelt.

– Hol van már Fruzsi? – fordult türelmetlen kifejezéssel az arcán Balácsihoz.

– Fruzsina? Tényleg beszélni akarsz vele?

– Igen, a francba is, miért ne akarnék vele beszélni, ha már egyszer kéretem?!

– Azt hittem, így akard diszkréten jelezni, hogy rekesszem be az ülést.

– Janikám, ez nem *Az elnök emberei* – hajolt előre a tárgyalóasztal mögött a kormánybiztos, és a fejével az ajtó felé biccentett.

Fantáziáinak egyébként kitüntetett terepe volt a hosszú tárgyalóasztal. Többször hagyta már magát Fruzsina combjai közé vonni ennél a tekintélyt parancsoló bútordarabnál, persze csak képzeletben, hiszen túlságosan is veszélyes volna, ha rajtakapnák egy beosztottjával, éppen itt, a minisztérium egyik kiemelt helyiségében, ahová a miniszter is rendszeresen jár egyeztetni a munkaadók és munkavállalók képviselőivel, ráadásul az ajtókat sem lehet zárni belülről. Míg Balácsi elszaladt Fruzsinaért, a kormánybiztos elképzelve, ahogy a nő belép az ajtón, hóna alatt néhány vastag aktával, odasétál hozzá, közben kihívóan megnyalja a szája szélét, és elkezd kiigombolni a blúzát. Aztán amikor már látszanak a mellbimbói, a sarokba dobja az aktákat, odatérdel elé, lehúzza a sliccét, majd habozva felnéz rá tengeremély kék szemével, és csak annyit kérdez: „leszophatom, biztos úr?”

Sajnos csak Balácsi dugta be a fejét az ajtórésben:

– Fruzsina elment ebédelni. Ezt javaslom neked is.

A kormánybiztos halkán nyüszített egyet.

•

– Köszöntöm Cseke Csabát, a magas hozzáadott értéket teremtő munkahelyek kialakításáért felelős kormánybiztos. Kormánybiztos úr, pontosan milyen munkahelyek teremtéséről van szó? – tette fel az első kérdést a fiatal riporter nő.

A kormánybiztos a beszélgetés előtt alaposan megnézte magának a nőt, aki a visszaszámolás előtt még az adásrendezővel vitatkozott egy fülesen keresztül. Az átlagnál magasabb, feltűnő jelenség volt, haja középhosszú és festett szőke, a kosztüm pedig úgy állt rajta, mint egy hivatásos modellen. A kormánybiztos ráérősen pásztázta a riporter nő kontúrjait, mígnem figyelmének fókuszsa a dekoltázsában állapodott meg.

– Ezek a munkahelyek nagyban építenek a magyar szaktudásra, vagyis arra a többletre, amit a felsőoktatáson keresztül tudunk kvázi hozzátapasztani ezekhez. Gondolok itt olyan munkahelytípusokra, mint az orvosi, a mérnöki, hiszen ezekben sok a valódi potenciál, nem csak és kizárólag társadalmi szempontból, hanem gazdaságiból is, más szóval nagy a versenyképességet fokozni tudó felhajtóerő... mármint nemzetgazdasági értelemben – fogalmazott Cseke.

Az interjú közben végig merevedése volt. Alig tudta levenni tekintetét a kérdező melléről, pedig még Fruzsina ízei motoszkáltak benne, alul és felül, a bőre alatt, a bőrén, mindenhol. A beszélgetés után lekezelt a csatorna hírigazgatójával, akivel együtt járt egyetemre, majd egyből a kocsihoz rohant, hogy felhívja Fruzsinát.

Fruzsina nem volt kapcsolható. A kormánybiztos kétségbeesetten írt egy SMS-t, hátha sikerül elcsípnie még aznap este.

FRUzsINA FELTÉTLENÜL FEL KELL HÍVnod HOGY TALÁLKOZZUNK NAGYON FONTOS ÜDV CSABI

Az SMS-eit mindig igyekezett a lehető legformálisabban megfogalmazni, mert tartott tőle, hogy a telefonja illetéktelen kezekbe kerülhet. Mondjuk, a felesége kezébe. De sok mindent hallott már a titkosszolgálatról is, igaz, a kormányzati telefonflottát kezelők hanyagságától még ennél is jobban tartott. Egy negyedórát ült még a kocsiiban, meghallgatta a rádióban a nyolcórás híreket,

de nem jött válasz. Végső elkeseredésében hazament, illemből udvarolt egy keveset a feleségének, aztán elaludt a fotelben.

•

Soron kívüli szavazást iktattak be az Országgyűlés napirendjébe, ezért a titkárság az összes egyeztetést délelőttre ütemezte át. A hivatalvezetői találkozó is átkerült délelőttre, amit Vajda Lehel, a Foglalkoztatási Hivatal elnöke ugyan nehezményezett, de a behívóra nem mondhatott nemet, áttaxizott sebtében a városra, hogy a hatásköri és illetékességi kérdésekről személyesen a kormánybiztossal tudjon végre egyeztetni. Annál jobban meglepte, hogy a megbeszélésen egy darabig szinte egy szót sem szólt Cseke, Balázsi adta elő a kormánybiztosi érvrendszert a maga nyugodt, ám annál körülményesebb módján. Miközben Balázsi jogászkodott, az elnök meg-megvakarta kecskeszakállát, és sűrű szemével a kormánybiztost fürkészgette.

Sokféle állami vezetővel volt már dolga, de Csekét már az első találkozásukkor kemény dióként könyvelte el. A kormánybiztosi kinevezése után egy hónapig nem volt hajlandó fogadni őt, aztán amikor a helyettesével mégis bejutott hozzá, hirtelen mindenféle absztrakt kérdéssel kezdte bombázni őket: mit tesz a hivatal a foglalkoztatottság növelése érdekében, az agyelszívás ellen, a kivándorlás ellen, a felsőfokú szakképzésért, a továbbképzésért, az önfoglalkoztatókért és így tovább. Általános válaszokat igyekezett adni, de Cseke mindig közbevágott, *konkrétumokat*, ismételtette, és egyszer még az asztalra is csapott. Érthető volt, hogy Vajda számára ezúttal valódi rejtvénynek tűnt a kormánybiztos indifferens viselkedése.

Cseke gondolatban messze járt. Aggodalomra nem volt semmi oka, bár Fruzsínával aznap reggel is elkerülték egymást, azért nyugodtan ülhetett a babérjain, mert már ébredéskor egy SMS várta a telefonján:

Ne haragudj, Csabi, lemerültem estére, és már késő volt, hogy felhívjalak. Láttalak a TV-ben, naggyyon szakszerű voltál. Reggel kereslek :-) Fru

Éppen Vajda vette át a szót Balázsitól, amikor a kormánybiztos arra gondolt, hogy behívja Fruzsínát az irodájába, ujjjaival matatni kezd szőkeségében, belecsókol a nyakába, majd megragadja a fenekét, és a türkiz kanapéig viszi.

– Ha lehetek őszinte, kormánybiztos úr, mi államtitkári utasítás nélkül nem tehetünk semmit. Egyelőre az sem teljesen világos a hivatal számára, hogy ki képviseli a felettes szervet, és az sem, hogy bizonyos ügyekben kié a végső szó – nézett az elnök a kormánybiztosra.

Felettes szerv, kapta el a szót a kormánybiztos, és elvigyorodott.

– Nos, azt gondolom, hogy a kormánybiztosi kinevezés egyértelműen fogalmazott, elnök úr, amikor lefektette azt, hogy a tárcákon átívelő, koordinatív ügyekben a kormánybiztosnak döntő szava van – fogalmazott Balázsi.

– Igen, de ha megengedi, a Foglalkoztatási Hivatal semmilyen értelemben sem tekinthető tárcának, sokkal inkább a Munkaügyi Minisztérium háttérintézményének, amire éppen ezért nem terjed ki a kormánybiztos úr hatásköre. És már hallom, hogy a saját létszámukkal is gondok vannak – húzta fel a szemöldökét Vajda.

– Ez üres szócséplés – intett a kormánybiztos, és felállt. – Tudja, Vajda, én ahhoz vagyok szokva, hogy ha török, ha szakad, keresztülviszem a rám bízott ügyet. Ezt csináltam eddig képviselőként, megyei közgyűlési elnökként is, és most ezt csinálom kormánybiztosként is. Ehhez értek, ez a munkám. De azt eddig egyáltalán nem sejtettem, hogy ennyi akadályt tud a közigazgatás a saját kormánya elé gördíteni. Tegnap az egyik főosztályvezető panaszkodott, hogy nincsen elég embere, most meg maga van felháborod-

va, hogy elvárásokat fogalmazunk meg. Ebben a minisztériumban van a titkárságom, még hozzá azért, hogy itt intézzem el, amivel megbíztak. Van kérdés?

Vajda unottan nézte a kormánybiztost, aztán megvakarta kecskeszakállát, és azt mondta:

– Ismerem a kormányrendeletet, de szerintem az Ön titkárságának elhelyezéséből semmi sem következik.

A kormánybiztos arca skarlátvörös lett.

– Bizony következik... viszont ezt a megbeszélést el kell napolnunk, mert magán kívül még számtalan más gondom van.

– Már megbocsásson, kormánybiztos úr, de ezt az ügyet nem lehet függőben hagyni... én addig...

– *Mit?! Addig maga mit?* – üvöltött egy nagyot a kormánybiztos – Nem voltam eléggé világos? A hivatalt a miniszter felügyeli, én pedig a minisztert. Mi ebben olyan kibaszott bonyolult? A falnak megyek maguktól!

Vajda Lehel megtette azt a szívességet mindkettőjüknek, hogy a jövőbeli harmonikus együttműködés érdekében ne tegye szóvá ott helyben a váratlan trágárságot.

– Kormánybiztos úr, biztos vagyok benne, hogy ebben a kérdésben a közigazgatási államtitkár asszony tud majd nekünk útmutatást adni. Igaz, Balácsi?

Balácsi feszengve bólintott egyet.

– Rendben, izgatottan várom az eredményt! – kezelt le Vajda hűvösen a kormánybiztossal, és átbálgott Szentesi főosztályvezetőhöz a minisztérium másik szárnyába, akivel minden szerdán kártyázni szokott.

Balácsi néhány percig nem tudott mit mondani. Aztán maradék bátorságát összeszedve, szemüvege tisztítása közben így szólt:

– Csaba, ezt mint a barátod mondom neked: ez nem a Parlament. Itt nem illik így beszélni egy hivatalvezetővel.

– Ki mondta, hogy a barátom vagy?

•

A kormánybiztos végül a belgazdasági államtitkárral és csapatával folytatott megbeszélés tizedik percében állt fel a tárgyalóasztaltól, amikor a zsebében megcsörrent a mobilja.

– Bocsánat, ezt fel kell vennem... a *Főnök* az – sandított a kormánybiztos az államtitkárra, aki bólintott egyet.

Az alagsorban találkoztak, a lépcső mögött, a páternoszter gépháza mellett, a szokásos helyükön. A kormánybiztos hatalmas étvággal esett neki Fruzsínának, szanaszét csókolta az arcát, a nyakát, a mellét.

– Fogalmad sincs róla, Fruzi, hogy... mennyire... de mennyire...

– De, valami fogalmam azért van, biztos úr.

Valami csattanás hallatszott a folyosó túlsó feléről, amire az ügykezelő matató keze megtorpant a kormánybiztos zsebében.

– Ezt nem hiszem el...

Fruzsina rögtön kihámozta magát a karjai közül. A kormánybiztos vörös-lő arccal, de kettesével szedte a lépcsőket felfelé, az irodájába tartva. Fruzsina egy félemelettel lemaradva követte.

Cseke már kora délután autóba szállt, és elindult a szavazásra, kihagyva a közös ebédet a belgazdasági államtitkárral. A kormánybiztos a Parlament mélygarázsából ismét SMS-t írt Fruzsínának.

FRUzsINA NEM ZÁRTUK LE A DÉLELŐTTI MEGBESZÉLÉST MIELŐBB EGYEZTETNÜNK KELL JELENTKEZZ ÜDV CSABI

Valójában bele sem kezdtek, gondolta a kormánybiztos. A homloka gyöngyözött, mintha megint egy stúdióban ülne, felvétel előtt. Közben az járt a fejében, ha még ezt a légyottot sem tudja tető alá hozni immáron két napja, akkor mégis mit képes elintézni.

Nem várt, nem várhatott tovább, a szavazást 16:00-ra írták ki, egyszerűen rohanni kellett, nehogy büntetést kapjon a frakciótól a távolmaradásért. Hatalaszthatatlan közfeladatra nem hivatkozhatott, azt két héttel korábban már eljátszotta az adótörvények módosításakor, amikor Fruzsínával este hatig ki sem másztak az ágyból. A padosorban próbálta átgömböszölni magát a megtermett kollégákon keresztül, majd lehuppant a helyére, budapesti frakciótársa, Tordai Erzsébet mellé.

– Nem késtem el, Zsóka?

– Nem, még csak a kérdéseknél tartunk – súgta oda neki Tordai. – Nagyszerű voltál tegnap este, Csaba, gyakrabban kellene a tévében szerepelned.

– Én is azt hiszem, Zsóka – mosolyodott el Cseke, mert eszébe jutott a csinos riporternő.

– Micsoda magabiztosság...

– Ilyen feladatot megtiszteltetés elvégezni. De ott kell helytállni, ahová küldenek.

– Talán nem élvezed azt, amit csinálsz?

Cseke körbenézett, aztán közelebb hajolt Tordaihoz, és azt mondta:

– Nem ezt mondtam. Ha sertésügyi biztos lennék, akkor is örömmel gázolnék térdig a trágyában. Hiszen te is tudod.

– Tudom... – tette a kormánybiztos csuklójára a kezét Tordai.

Cseke érezte, hogy pengeélen táncol: a jámbor ötvenes Zsóka ártatlan érintésére is felállt neki. Tehetetlennek érezte magát, felhúzott idegnek egy nyilazó harcos kezében, ráadásul izzadni kezdett, mint a ló.

Az ülést vezető elnök ötperces technikai szünetet rendelt el, de jelezte, hogy a szünet után a határozathozatalokkal folytatják a munkát. Ez a szünet rendszerint elegendő volt arra, hogy azok is befussanak a parlamenti patkóba, akik addig valamelyik ablakban dohányoztak, vagy éppen a büfében kavargatták a kávéjukat.

A kormánybiztos egészen más okból vette hasznát ennek a pár percnak. Lesietett az alsóházi előcsarnokba, és lehuppant az egyik piros kanapéra. Fruzsínát hívta a telefonján. Kicsöngött, de a lány három csengetés után kinyomta őt.

– Bazd meg – pislogott telefonjára a kormánybiztos.

– Nekem is folyton szétkapcsol – vigyorgott a közelben az egyik ellenzéki képviselő.

– Lekési a szavazást, képviselő úr – nézett Cseke a képviselőre, aki sérített mosollyal az arcán tovább is állt.

Rögtön utána Balázst hívta telefonján, de szinte abban a percben meg is jelent egy paksamétával a háza alatt. Épp a telefonját halászta elő a zsebéből.

– Á, te is engem keresel, remek. A módosítók miatt akartam...

– Nem ezért kereslek. Beszélni akarok a Fruzsínával.

– Megint jelentéseket olvasgatnál? – nézett sokatmondóan a főnökére Balázsi. – A módosító fontosabb lenne, ezt a munkaügyi...

– Leszarom a módosítót, oldd meg! Fruzsina pedig legyen itt félórán belül!

Cseke nagyot sóhajtott, mint akit csak értetlen, inkompetens emberek vesznek körbe, aztán megtörölte a homlokát, és visszasietett az ülésterembe.

•

Egy óra múlva tudott csak kijönni, a képviselők mindenféle tárgysorozatba vétellel kapcsolatos ügyrendi hozzászólásokkal nyújtották el a szavazásra szánt időt, Cseke persze tombolt magában, hiszen a szavazatára a határozathozatalok végéig szükség volt, és a frakcióvezető nem nézte volna jó szemmel, ha ezúttal is idő előtt kislisszol. Balázsival ismét az előcsarnokban találkozott, de a titkárságvezető egyedül álldogált ott, egy szál Fruzsina nélkül, úgyhogy a kormánybiztos sarkon fordult, kocsiba vágta magát, és a minisztériumba sietett. A titkárságán Rita dúdolt egymagában az egyik ablakhoz közeli asztalnál.

– Hol van Fruzsina? – kérdezte szinte zihálva a kormánybiztos.

– Már elment.

– Hívtam vagy százszor, de elérhetetlen. Rosszul lett?

– Neeeeem – rázta meg vörös fürtjeit Rita. – Elromlott a telefonja. Fél napját a Kossuth téren töltötte, a telefonosoknál.

Cseke reményvesztetten rogyott bele az egyik titkársági fotelba. A menyegyzetet bámulta, és alig hallhatóan átkozódott. Aztán Ritára terelődött a figyelve. Rita a tűzőgéperért nyúlt, aztán kihívóan összetűzött két kinyomtatott e-mailt, majd a művelet végén felpillantott, és halványan elmosolyodott. Az ajka húsos, de enyhén rúzsos volt. Pár pillanatig résnyire nyitva hagyta a száját, és a nyelve hegyét kidugva ismét összetűzött két papirost. Csörgött a telefon, felvette, egy perc múlva öblös nevetésbe kezdett. A kormánybiztos ekkor lett csak figyelmes Rita zöld kosztümjének finom remegésére.

Cseke nagyot nyelt.

– Rita, azonnal jöjjön az irodámba, vészhelyzet – pattant fel a fotelból a kormánybiztos, és a szobája felé vette az irányt.

